

Het spelen van kinderen door de Heere Jezus als voorbeeld genoemd

Lezen: Lukas 7: 18-35

Tekst: Lukas 7:29-35

Zingen:

Ps. 95: 1,2

Ps. 119: 69

Ps. 95: 4,5

Ps. 145: 6

Ps. 73: 13

Geliefde gemeente, we hebben een bijzonder gedeelte gelezen uit Lukas 7, waarin de Heere Jezus een soort gelijkenis vertelt. Hij neemt het spelen van kleine kinderen als beeld om Zijn boodschap over te brengen aan de mensen. Kinderen kunnen dat soms echt zo doen, zeker vroeger op het schoolplein – en misschien nog steeds. Een paar meisjes en jongens bedenken samen: kom, laten we dit of dat spel doen. Ze maken een kring, houden elkaars handen vast, lopen over het plein en zingen: wie doet er met ons mee? Ze hebben plezier en hopen dat velen met hen mee zullen doen. In deze gelijkenis zien we kinderen die anderen vragen om mee te spelen, maar een 'nee' als antwoord krijgen. De Heere heeft met deze gelijkenis heel wat te zeggen, en daar staan we vanmorgen bij stil.

Deze gelijkenis staat ingeklemd tussen de beide verzen die we apart hebben gelezen, waarin het gaat over het rechtvaardigen. Het gaat hier echter niet zozeer over dat God een mens, een zondaar, uit genade rechtvaardigt of rechtvaardig verklaart – niet op grond van eigen verdiensten, maar op grond van de verdiensten van de Heere Jezus Christus, uit enkel genade. Hoewel dat altijd in de Heilige Schrift meeklinkt en ook in dit gedeelte zeker een lijn daarnaar te trekken is, gaat het hier vooral om het rechtvaardigen van God door mensen. We lezen in vers 29: *Doch al het volk, Hem horende, en de tollenaars, die met den doop van Johannes gedoopt waren, rechtvaardigden God.* Een uitdrukking die niet vaak in de Bijbel voorkomt, maar ook in het laatste vers terugkomt, vers 35: *Doch de wijsheid is gerechtvaardigd geworden van al Haar kinderen.*

We staan daarbij stil onder het thema: **het spelen van kinderen, door de Heere Jezus als voorbeeld genoemd.** We letten op drie gedachten:

1. de eerste plaats: de aanleiding voor de gelijkenis.
2. In de tweede plaats: het punt van vergelijking.
3. En in de derde plaats: het rechtvaardigen van God.

1. De aanleiding voor de gelijkenis

Wat is de aanleiding? Daar begon de schriftlezing mee, in vers 18. Johannes de Doper, die van zo'n grote betekenis is geweest met zijn bediening – hoewel hij maar vrij kort de Heere heeft gediend als profeet, als voorloper, als wegbereider – zit in de gevangenis. Waarschijnlijk heeft hij daar gehoord van wat Lukas eerder vertelt, namelijk dat de jongeling te Naïn door de Heere Jezus uit de dood is opgewekt. Johannes de Doper had ook discipelen, en die zullen hem daar vast over gesproken hebben. Vervolgens zendt Johannes zijn discipelen naar de Heere Jezus, Die hij zelf

heeft aangewezen en gedoopt, en over Wie hij heeft gesproken dat hij zelf niet waardig is om zelfs maar Zijn schoenriem te ontbinden.

Er zijn wel mensen geweest die zich afvroegen of Johannes de Doper niet mogelijk de Christus was. Maar toen heeft hij duidelijk van zich afgewezen, en bij verschillende gelegenheden wees hij op Jezus. Nu hoort hij dat Jezus' werk doorgaat. Maar hoe zal hij eraan toe zijn geweest? Wat zullen mensen over hem gedacht hebben? Ja, wat kunnen mensen soms denken, gemeente? Wat kunt u, wat kan ik soms denken? Waar kunnen onze gedachten helemaal heen gaan? Hoe verward kunnen onze gedachten soms zijn? Hoe hoogmoedig, maar ook hoe zwaarmoedig kunnen ze zijn? Het staat er niet zo beschreven wat Johannes allemaal gedacht heeft. We komen er straks wel op terug.

Johannes zendt zijn discipelen naar de Heere Jezus met de vraag: *Zijt Gij Degene, Die komen zou, of verwachten wij een ander?* Zou u dat van Johannes de Doper hebben gedacht, gemeente? Dat hij in grote verlegenheid raakt? Als er toch iemand was die in zijn bediening met kracht had gesproken, met duidelijkheid en zekerheid was opgetreden, onverschrokken de waarheid vertelde, dan was het toch Johannes de Doper. Van hem was toch gezegd dat hij in de kracht van Elia zou optreden, de grote profeet uit het Oude Testament, van wie heden ten dage op de Karmel nog een groot beeld staat. Zo was Johannes toch? En nu vraagt hij kennelijk: bent U het wel, Heere, Die ik verkondigd heb?

Wat is een mens, gemeente? Nou ja, hij zit in de gevangenis. En dat was niet een gevangenis zoals in onze tijd. Maar ook dan nog, weet u wat het is om in gevangenschap te zijn? Weinig mensen misschien. Naar de geest kun je je ook gevangen weten, en het zingen met de psalm: *Voer mij uit mijn gevangenis.* Maar die vraag stelt Johannes niet. Nee, de discipelen van Johannes moeten terug met wat ze zien, zo zegt de Heere Jezus: *Gaat heen, en boodschapt Johannes wederom, hetgeen gij ziet en hoort: de blinden worden ziende, en de kreupelen wandelen; de melaatsen worden gereinigd, en de doven horen; de doden worden opgewekt, en den armen wordt het Evangelie verkondigd. En zalig is hij, die aan Mij niet zal geërgerd worden.* (vers 22-23)

Zou dat ook voor Johannes gelden? Geldt het ook voor u? Bent u het altijd eens met God, met Zijn weg, met uw weg, met wat u meemaakt, dat die van de Heere is? Zalig als we ons niet aan de Heere ergeren. Je kunt je indenken dat de mensen rondom de Heere Jezus, als ze hoorden van de vraag die de discipelen van Johannes stellen, het beeld krijgen van iemand die echt in moedeloosheid in de gevangenis zit. En dat zouden we toch kunnen begrijpen. Maar dat gaat de Heere direct rechtzetten: *Meent niet dat hij iemand is die, gelijk een riet, van den wind bewogen wordt. Hij is ook geen man met zachte klederen bekleed; zo hebt gij hem toch niet gekend. Hij is een profeet, ja, veel meer dan een profeet. Hij is de engel, die voor Mijn aangezicht zou heengaan. Niemand is er groter dan Johannes de Doper.*

Ja, en toch zegt de Heere Jezus tegelijkertijd in vers 28: *Onder degenen, die van vrouwen geboren zijn, is niemand een groter profeet dan Johannes de Doper; doch de minste in het Koninkrijk Gods is meerder dan hij.* Waarom meerder? Denkt u dat een dominee van zichzelf durft te zeggen dat hij meer is dan Johannes? Maar toch wel meer omdat ieder die na Johannes de Doper gediend heeft in Gods Koninkrijk meer heeft gezien en gehoord van de Heere Jezus Christus. Maar Johannes zelf, hij was groot en geweldig, ja zeker. In zijn prediking, in zijn onverschrokkenheid, in de krachtige uitspraken die hij deed over het oordeel van God, dat de bijl al aan de wortel der bomen ligt. Nog even en die boom zal omgehakt worden. Dat een mens tot bekering moet komen. Wat de wet zegt, heeft hij heel concreet gemaakt op vragen van mensen, van een soldaat of van een tollenaar, over wat ze moesten doen. Krachtige prediking, ja, maar ook zelfkennis. Hij was

maar een nietig mens, een zondig mens. Hoewel hij opgesprongen was in de buik van zijn moeder toen Maria bij zijn moeder kwam, toch moest hij zeggen: *Hij moet wassen, maar ik minder worden.* Hij was de vriend van de Bruidegom. Maar een ieder die ooit ceremoniemeester is geweest, weet dat het dan niet om jou gaat, maar om de bruid en de Bruidegom. Ja, Johannes zou ook bij de bruid horen, toch? Jazeker.

De Heere nam het voor hem op: laat niemand gering van hem denken. Want in de parallelle geschiedenis, of in het evangelie waarin het ook staat, in Mattheüs 11, lezen we *dat vanaf de dagen van Johannes de Doper tot nu toe het Koninkrijk der hemelen geweld wordt aangedaan en dat de geweldigers het nemen met geweld.* Het Koninkrijk der hemelen, geweld aangedaan. Zo heeft Johannes gepredikt dat dat zou gebeuren. En dat het ook genomen wordt. Genomen? Ja, wanneer er geweld op gedaan wordt.

Laat ik er toch wat aandacht aan geven, gemeente. Soortgelijke woorden lezen we in Lukas 16, waar het gaat over het Koninkrijk, dat een iegelijk daar geweld op doet. Tot op Johannes waren de wet en de profeten, en vanaf die tijd wordt het Koninkrijk Gods verkondigd door Jezus Christus Zelf, maar ook door al Zijn dienaren, en wordt het geweld aangedaan. Wat is dat geweld? Nou, dat is waar Johannes de Doper mee te maken had en waar de Heere Jezus ook mee te maken had, natuurlijk. De tegenstand, het geweld van Farizeeën, van schriftgeleerden die zoveel kritiek hadden, bij wie het niet goed was, die zich niet lieten gezeggen en uiteindelijk die Koning van het Koninkrijk zullen bespotten en ombrengen.

Wat heeft Jezus, gemeente, geleden onder de godsdienst van Zijn dagen! Het is vandaag de eerste Lijdenszondag. Zeven weken lang mogen we daaraan denken, gemeente. Vanmorgen al een beetje, vanmiddag hoop ik er wat meer van te zeggen. Het is ook nodig dat we het lijden van de Heere Jezus Christus recht leren betrachten, elk jaar weer, voor het eerst maar ook opnieuw en dieper. Dat we daarin geleid worden waarom Hij Zich zo moest vernederen. Is het dat lijden waar we ons aan ergeren? Zou Johannes zich daaraan ergeren? Is het het geweld van de Farizeeën en schriftgeleerden hier in dit gedeelte, gemeente? Nee. O, ze hebben Hem tegengesproken. En Jezus heeft ook voor die laatste week van Zijn leven al heel veel geleden. Zou Hij als kind ook niet veel geleden hebben, te midden van zondige kinderen, maar ook als jongvolwassene? En als Hij begint met optreden in Nazareth, is er even aandacht in de synagoge, maar al spoedig willen ze Hem van de hoogte duwen.

Wordt er geweld gedaan op het Koninkrijk? Hoe moeten we dat zien? Het geweld door degenen die zien dat ze erbuiten staan en dat ze erbinnen willen gaan. Ze kwamen tot Johannes en zeiden: Johannes, wat moeten wij doen? En ze lieten zich door Johannes gezeggen wat ze niet meer moesten doen en wat ze wel moesten doen: Gods wet betrachten. Het Koninkrijk van God, Jezus, heeft het ook gepredikt. Jezus heeft onderwijs gegeven, ook aan een Farizeeër, de schriftgeleerde Nicodemus, dat wedergeboorte noodzakelijk is, dat je er anders niet inkomt.

Ik kan u, gemeente, zeggen dat het geweld op het Koninkrijk dit is: dat met grote kracht en ernst getracht wordt, gestreden wordt naar de zaligheid, dat het op je hart ligt dat je zalig moet worden en dat je het niet bent. Dat je erbuiten staat, verloren. Paulus, gemeente, heeft er ook geweld op gedaan. Paulus schrijft dat hij alles schade en drek acht om de uitnemendheid van Christus. Hij jaagt daarnaar om het te ontvangen, het met geweld in te nemen. Nee, niet als een rechthebbende nemen, maar als met kracht daarmee bezig te zijn. Hoe dan? Door genade heen mogen breken, door alle hindernissen, om tot genade te komen. Het ziet op de geestelijke werkzaamheden, het gebedsgeweld. Aanhouden, zoals Jacob in het Oude Testament: *Ik laat U niet los, tenzij Gij mij zegent.*

Jezus leert, gemeente, dat allen die Johannes echt hebben gehoord, geweld doen op het Koninkrijk en zij rechtvaardigen God. En dat rechtvaardigen van God staat tegenover wat de Farizeeën en schriftgeleerden doen. Vers 30: *Maar de Farizeeën en de wetgeleerden hebben den raad Gods tegen zichzelf verworpen, niet gedoopt zijnde van hem.* Ze lieten zich door Johannes niet dopen. Ze beleden geen zonden. Ze beleden hun schuld niet. Die hadden ze niet. Die zagen ze bij anderen, maar niet bij zichzelf. Ze namen het woord van Johannes de Doper niet serieus. Verwerpen. Dat doen wij van nature ook, gemeente, en dat kan je ook heel vroom doen. John Bunyan is door een woord uit de Schrift weleens echt wakker geroepen op dat punt: *Ziet toe, dat gij Dien, Die spreekt, niet verwerpt.* Dat moet je toch gegeven worden. Jazeker. Zou je het durven nemen als het je niet gegeven wordt? Maar als het je gegeven wordt, dan zul je het ook nemen. Want de Heere maakt zelf die lege handen. *O God, wees mij zondaar genadig.* Het kan niet anders dan in die weg.

2. Het punt van vergelijking

Waarom noemt de Heere Jezus deze gelijkenis, gemeente? *Bij wien zal Ik de mensen van dit geslacht vergelijken?* zegt Jezus dan. En dan denkt Hij aan de bediening van Johannes, maar ook aan Zijn eigen bediening. *Bij wien zal Ik hen vergelijken?* Hij zoekt als het ware naar woorden, naar een pakkend beeld, om het duidelijk te maken. Dit geslacht, deze mensen, deze generatie, de mensen die geen gehoor geven aan de boodschap van Johannes en die ook niet gehoor geven aan Zijn boodschap, zijn gelijk aan kleine kinderen die spelen op de markt en andere kinderen toeroepen om mee te doen. Ze spelen op een fluit en ze dansen, ze spelen bruiloftje, maar die kinderen doen niet mee, ze weigeren, ze hebben er geen zin in. Dan bedenken die kinderen iets anders. Als die andere kinderen dit niet willen, dan maar wat anders. Ze spelen het tegenovergestelde: begrafenisje. Treurige liederen zingen ze, klaagliederen, met de bedoeling dat die kinderen dan niet gaan dansen, maar gaan huilen. En dat willen ze ook niet. Allebei niet.

Die twee punten neemt Jezus samen als het punt van vergelijking naar Zijn hoorders. Johannes was degene die de donkere tonen van treurigheid, van rouw, gebruikte, vooral in zijn prediking: het oordeel, de ondergang, de noodzaak tot radicale verandering, bekering, boete doen, zonder belijdenis, zonder schuldherkenning. En de Heere Jezus, ja, ook dat wel, maar bij Hem toch de spits van het Evangelie, als het ware dat eerste: de vreugde, de blijdschap. Je zou kunnen zeggen: Johannes, dat was de asceet die uit de woestijn kwam. Die had een heel sober leven, at sprinkhanen en wilde honing. Maar dat lees je van de Heere Jezus niet. En van Johannes hebben de mensen gezegd, omdat hij zo streng was, zo radicaal en zo bijzonder: hij heeft de duivel. Maar van de Heere Jezus zeggen de mensen: Hij eet wel en drinkt volop, een mens die een vraat en wijnzuiper is, een vriend van hoeren en tollenaars, met dat soort mensen gaat Hij om.

Zo wordt Johannes afgekeurd en zo wordt Jezus afgekeurd door de Farizeeën, door de schriftgeleerden, de Joodse leidlieden, die zowel Johannes niet goed vinden als Jezus niet. Zowel Johannes, die de wet predikte, als Jezus, die het Evangelie bracht. Ja, Johannes preekte ook het Evangelie en Jezus ook de wet. Maar wat betreft de toespitsing, om zo te zeggen, Johannes ook het Evangelie. O, hoe heeft hij het niet uitgeroepen toen hij Jezus zag: *Ziet, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt.* En hoe heeft Jezus ook niet de wet, die Hij Zelf in Zijn ingewand droeg, gepredikt, uitgelegd, maar ook laten zien dat we zo naamloos schuldig staan en zelf niets kunnen doen om voor God aannemelijk te zijn.

Wat is dat, gemeente, toch aangrijpend, vindt u niet? En als u het bij uzelf vergelijkt, herkent u het misschien ook wel in uw hart. Dat u soms ook zoveel kritiek kunt hebben op mensen die het Woord van God spreken. Dat u bij uzelf moet zeggen: o, ik lijk wel op die Farizeeën en Schriftgeleerden.

De ene dominee is zo, dat keur ik af, en de ander heeft iets anders waar ik moeilijk mee uit de voeten kan. Of niet? Pas op wat we doen, gemeente. De Heere roept Zijn dienaren. Die het niet uit eigen wil zijn geworden, maar omdat God het in hun leven openbaarde, dat dat voor hen de weg was. In Zijn dienst komen ze met Zijn Woord. En als u dat verwerpt, verwerpt u Hem niet, maar Degene Die hen te spreken geeft. Hoe zult u dan zalig worden? Het is door het gepredikte Woord.

Het laat zien, gemeente, het karakter van de mens van nature. En dat is dat we kritiek hebben op God, dat we beter willen weten dan God. Adam al. Waartoe had de duivel hem opgehitst? *Is het wel zo?* O die verleiding, en o die hoogmoed. De zondeval, het klinkt raar, is niet een val naar beneden, we zijn omhoog gerezen, tegen God opgestaan, het is hoogmoed. En toen vielen we van een top van eer in verlorenheid, in eeuwige verwoesting neer. Het is een wonder, gemeente, dat de Heere sprak en met de moederbelofte kwam. Want anders zou er voor niemand redding zijn. Maar het is er wel, omdat de Zoon, uit Gods eeuwige liefde, in de stilte der eeuwigheid Zich bereid verklaard heeft. De rol des boeks is met Zijn Naam vervuld. Als niemand van het geschapen mensdom, noch Adam en Eva, zichzelf kan redden, dan zal Ik naar de aarde gaan.

En, gemeente, wat zegt Hij al spoedig in Mattheüs 11? *Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart.* En wie zichzelf vernedert, wie in de vernedering komt, die zal verhoogd worden. Eigenwijsheid, daaraan worden we ontdekt, gemeente. En dat gaat verder dan alleen dat je jezelf tegenkomt, dat je overmatige kritiek hebt op een dienaar des Woords, maar dat je kritiek hebt op God. Dat je beter wist of wilt weten dan God. Waarom is het zo? Enzovoort. De een heeft er meer mee te maken dan de ander, dat weet ik ook wel. Maar toch, we moeten er allemaal aan ontdekt worden: onze hoogmoed. En in de ootmoed komen, dat we geen wijsheid meer in onszelf hebben, dat onze eigenwijsheid gekruisigd wordt, en dat we arm van geest worden. Jeremia klaagt het al uit: *Het volk kent het recht des HEEREN niet.* De Heere heeft recht op ons leven. Ons leven is niet van onszelf. We mogen niet maar denken en stellen wat wij weten, wat wij denken dat goed is. Dan verwerpen we het Woord des Heeren. En wat wijsheid zullen we dan nog hebben? Wie dat doet, heeft geen wijsheid, gemeente.

3. Het rechtvaardigen van God

Wat is de lering, gemeente, die de Heere Jezus geeft uit de gelijkenis van die spelende kinderen? Deze: dat de Wijsheid gerechtvaardigd wordt door al Haar kinderen, door Gods kinderen. En het volk, als het Hem hoort, en de tollenaars die zich wel lieten leiden door Johannes de Doper, als ze Hem horen en door Johannes gedoopt waren toen ze hun zonden beleden, dat ze toen God rechtvaardigden. Vers 29 en 35, datzelfde begrip weer: *Doch de wijsheid is gerechtvaardigd geworden van al Hare kinderen.*

De wijsheid, wat is dat dan? Wat is wijsheid? De waarheid van God. Datgene wat Johannes gepredikt heeft, datgene wat de Heere Jezus, maar ook alle andere geroepen dienaren in de tijd van het Oude en Nieuwe Testament gepredikt hebben. De psalmen, de wijsheid. Dat wat het Woord van God behelst. En ja, vanuit Spreuken kun je denken: de wijsheid, dat is de Heere Jezus Christus Zelf, de uitnemende wijsheid. Hij alleen. Hij Die bij God vandaan komt, Die God kan verklaren aan de mensen, Die de Vader openbaart, Die één is met de Vader en vol is met de Heilige Geest. Het Woord Gods. Hij is het Zelf het Woord, maar ook het Licht der wereld, de Waarheid, maar ook de Weg ten leven, en het Leven Zelf. *Wij prediken Christus, zo zegt Paulus, de kracht Gods en de wijsheid Gods.* Datgene wat wij niet kunnen bedenken, datgene wat een filosoof niet kan bedenken en ook nooit heeft bedacht: wie God is, en wie de mens is in zichzelf, maar ook wie de mens kan worden door genade. De wijsheid Gods.

Die wijsheid is gerechtvaardigd door al haar kinderen. Als je dat wat van God is als wijsheid enigszins mag ontvangen, begrijpen en geloven, dan ben je ook een kind. Dan sta je zelf niet hoog meer. Dan is het zo'n wonder dat de Heere je dat bekendmaakt. Elk van die kinderen die wel gehoor gaven aan de oproep om met spelende kinderen mee te doen, zij horen er dan bij. Wat was er met die kinderen dan? Die hebben zich eraan overgegeven. En dat is ook een wezenlijk kenmerk, gemeente. Dat als de Heere in ons hart werkt, belangstelling wekt, maar ook honger en dorst, het zoeken werkt – bij de een in een korte tijd, bij de ander misschien wel over jarenlang, maar dat het toch daar komt, dat de mens zich geheel en al overgeeft. Dan is dat een heerlijk moment, zoals Calvijn dat zegt: een vonk van Christus' wijsheid in het hart ontstoken wordt.

Toen je de dwaasheid der prediking geloofde, het eenvoudig verkondigde Woord, wat je misschien al vanaf je kleutertijd kent, dat je het in je opnam, dat het je geschonken werd, en dat het je zaligheid werd. De wijsheid gerechtvaardigd door al Haar kinderen. De wijsheid, de waarheid van Gods wet, en van Gods recht dat Hij heeft. Als Hij tot ons zou zeggen: *Ga weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt*, en je dat zou moeten beamen, maar dan op je aangezicht valt en zegt: Heere, zou het nog kunnen voor mij? En dat de Heere spreekt, Zijn stem, zo vol van liefde, dat Hij je niet verwerpt, maar je aanneemt.

En hoor je, gemeente, dan laat je je ook gezeggen wat Johannes de Doper vertelde, predikte, maar ook wat Christus verkondigde, hoe Hij trok. En als we dan aan de lijdenstijd denken, dan gaat het kruis ook trekken, zoals de Heere Jezus, meen ik, in het Hogepriesterlijk gebed er ook van spreekt, dat het gaat trekken. Trek mij Vader. Leer ons Uw lijden recht te betrachten. En als dan gaat schitteren dat Hij de Zon der gerechtigheid is, Hij Die aan het recht voldoet, daarom ook mens is geworden, tegelijkertijd God bleef, om wat de eerste Adam niet kon, Hij als tweede Adam zou doen, opdat al degenen die Hem gegeven worden zalig zullen worden, en geen duivel dat zal kunnen verhinderen.

En als dan de stem van de vreugdezang, van het fluitspel van het Evangelie, gehoord mag worden, en de lokstem tot je komt: *Komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven*, o, hoe heerlijk is het als Hij dat schenkt uit genade. Hoe groot is Zijn goedheid. Hij Die gekomen is om die gang te gaan maken die jij, ik, u zou moeten maken. *Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten smaken*. Want dat zou Christus gaan doen, gemeente: de eeuwige dood ondergaan in de tijd. Dat zouden wij mensen niet kunnen, maar Hij was ook God, eeuwig God, en daarom kon Hij de eeuwige dood ondergaan, opdat u, jij en ik eeuwig zalig zouden kunnen worden. Ook voor mij.

O, die vraag, daarmee kom je toch bij de Heere: Heere, U bent goed. Al wat Uw Woord tot mij zegt in de veroordelende zin, het is recht. In de schuldig stellende zin, ja, Heere. Maar o, voltrekt U niet het vonnis aan mij. Mag ik zien daarop, dat U het hebt voltrokken aan Uw eigen lieve Zoon, ook voor mij. Zou de Heere u zo terugsturen? Er is genade, gemeente, een overvloed van genade, voor de grootste der zondaren. Heere, trek mij, en doe mij ontvangen dat ik onmisbaar nodig heb om vrede te kunnen hebben hier op aarde in mijn hart, vrede met U, maar ook om een toekomst tegemoet te gaan die goed zal zijn, die eeuwig zal zijn. En dan, Heere, zal ik doen wat ik hier op aarde niet kon: U eeuwig lof toebrengen, wat ik hier op aarde ben begonnen te oefenen, maar dan volledig. Hoe groot zal dat zijn.

En daarom, gemeente, wie die Koning van dat Koninkrijk liefheeft, die zal ook denken aan een eeuwig Koninkrijk. Ja, Hij heeft het toch ook geleerd: *Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld*. Het Koninkrijk der hemelen. O, volk van God, wat hebben we dan een toekomst, een heerlijke toekomst. De tijd kan je benauwen, maar dat te zien, o, de Heere geeft het ook bij momenten,

toch? Welke toekomst wacht er, tot eer van Hem en tot een eeuwig genieten van de zaligheid.

Amen.